

Griežti XVI amžiaus Indijos kastų sistemos šalininkai vengė bet kokių ryšių su musulmonais. Nepaisydamas įsigalėjusių tradicijų Šri Čaitanja Mahaprabhu — šiuo metu Harė Krišnos judėjimo įkūrėjas — įšventino namačarją (švento Dievo vardo dvasiniu mokytoju) musulmonų vaiką — Haridasą Thakurą. Taip jis sutraukė visus prietarų ir fanatizmo pančius, praktiškai įgyvendino vieną pagrindinių savo mokymo principų — gerbti didį Dievo atsidavusį ir jam lenktis, nepaisant jo socialinės kilmės ir padėties. Tik toks dvasiškai pažengęs žmogus gali pertvarkyti kitų žmonių gyvenimus.

Čia pateiktas Haridasos Thakuros gyvenimo epizodas pasakoja, kaip to švento žmogaus malda reto grožio, tačiau laisvo elgesio moterį paverčia didžia šventąja:

Benapolos miške, dabar vadinamame Bangladešo mišku, priešais šventą Tulasi medį sėdėjo

atsiskyrėlis. Dieną ir naktį jis kalbėjo šventus Krišnos vardus, 300 tūkstančių per dieną. Šis nepaprastas šventasis skendėjo traso būsenoje. Jis beveik nemiegojo, — tik dvasinė mantros giesmės jėga palaikė jo kūną. Haridasa dvelkė tokia stiprybe, jog jam lenkdavosi visi šalia gyvenę žmonės. Tačiau buvo ir tokių, kurie pavydėjo garbės Dievo atsidavusiajam. Gražiamas pavydo apygardos mokesčių rinkėjas, žemvaldys Chanas Ramačandra sumanė suteršti gerą Haridasos Thakuros vardą. Neradęs nė menkiausios dėmelės šventojo gyvenime jis surezgė niekšišką planą. Pasikvietęs keletą paleistuvių, Chanas tarė: „Netoliese gyvena vargeta, vardu Haridasa Thakura. Priverskit jį sulaužyti savo asketiškus įžadus“. Asketizmas — tai juslinių, ypač lytinių, malonumų atsisąjėjimas.

Chanas Ramačandra išsirinko žaviausią jaunutę gražuolę, kad toji suviliotų Haridasą, priverstų jį sulaužyti celibato įžadą ir taip suterštų atsiskyrėlio garbę.

„Aš pakerėsiu Thakurą, — pažadėjo gražuolė. — Trijų dienų pakaks“.

Chanas Ramačandra tarė paleistuvei: „Tave lydės mano sargybinis. Vos tik pamatęs tave Haridasos glėbyje, suims jus ir abu atves čia“.

„Pirmiausia leisk man suartėti su juo. O kitą sykį aš pasiimsiu tavo sargybinį“, — atsakė paleistuvė, o vakare, gundančiai apsirėdžiusi, patraukė į atsiskyrėlio trobelę. Haridasa Thakura buvo stiprus, stuomeningas jaunuolis, ir paleistuvė geidė pabūti su juo viena. Ji nusilenkė Tulasi medžiui ir prisiartino prie Haridasos trobelės durų. Pamačiusi šventąjį, pagarbiai nusilenkė jam. Paskui atsisėdo ant slenksčio, pasisukusi taip, kad šis gerai matytų patrauklias jos kūno linijas, ir prabilo.

„Mano brangusis Haridasa, o didis Viešpaties bhakta, o didis pamokslautojau! Tavo kūnas taip puikiai sudėtas, tu dar visai jaunas. Išvydusi tave, jokia moteris neįstengtų suvaldyti savo geismo. Aš noriu suartėti su tavimi. Mane smaugia geidulingos mintys. Jei tu nesutiksi, aš neįstengsiu daugiau gyventi!“

Haridasa Thakura atsakė:

„Aš be abejo sutinku, tačiau tau teks palūkėti, kol sukartosiu užsibrėžtą šventų vardų skaičių. O dabar prašau pasėdėti greta ir paklausti šventos giesmės. Aš išpildysiu tavo norą, kai tik baigsiu kartoti mantrą!"

Išklausiusi jo žodžius paleistuvė liko sėdėti ant slenksčio. Pradėjo švisti, Haridasa vis tebekartoją mantrą. Pastebėjusi, kad jau išaušo, mergina pakilo ir patraukė pas Chaną Ramačandrą pranešti jam, kas įvykę.

„Šiandien Haridasa Thakura žadėjo mylėtis su manimi. Rytoj tikrai su juo suartėsiu".

Kitą vakarą ištvirkėlei vėl pasirodžius prie Haridasos trobelės, šis tarė: „Praėjusią naktį išėjai nusivylusi, — atleisk, jei tave įžeidžiau. Aš išpildysiu tavo troškimą, o dabar prašau sėstis ir paklausti Harė Krišna maha-mantros garsų; palauk, kol baigsiu melstis. Tada tavo troškimas tikrai bus išpildytas". Pasileidėlė nusilenkė Tulasi medžiui, paskui Haridasai Thakurai ir vėl atsisėdo ant trobelės slenksčio. Besiklausydama šventojo maldos, ji nejučia pradėjo kartoti pati:

„O Viešpatie Hari, o Viešpatie Hari!"

Baigėsi naktis. Gražuolė nekantravo. Tuomet Haridasa prabilo:

„Aš pasižadėjau per mėnesį 10 milijonų kartų sukartoti Dievo vardą. Daviau sau žodį ir dabar tuojau jį ištesėsiu. Manau, kad šiandien užbaigsiu kartoti Harė Krišna mantrą. Aš mėginau sukartoti šventus vardus per naktį, ir visgi neįstengiau pabaigti. Rytoj tikrai pabaigsiu ir savo pažadą tau ištesėsiu. Tuomet galėsime visiškai laisvai mylėtis".

Paleistuvė sugrįžo pas chaną ir papasakojo, kas nutikę. Rytojaus dieną pas Haridasą ji atėjo anksčiau, vos tik saulė pradėjo leistis, ir vėl laukė ištisą naktį. O išgirdusi atsiskyrėlio malda, pati nejučia ėmė kartoti: „Hari, Hari..."

„Šiandien jau baigsiu, — vėl žadėjo šventasis, — tuomet išpildysiu visus tavo norus!" Tą kartą

brėkstantis rytas vėl užtiko Haridasą, kartojantį mantrą. Nepaliojamas Dievo vardų skambesys atvertė paleistuvės sąmonę, — jos skruostais ėmė riedėti ašaros, ir kritusi prie Haridasos Thakuros lotoso pėdų, gražuolė išpažino savo kėslus, — pasakė, kad Chanas Ramačandra liepęs jai suteršti dorą šventojo vardą.

„Aš pasirinkau paleistuvės amatą... esu padarius daugybę nuodėmių, — kalbėjo ji, — mano Valdove, būk maloningas, išgelbėk mano puolusią sielą“.

Haridasą Thakura tarė: „Aš žinojau Chano Ramačandros kėslus. Jis yra visiškas kvailys, todėl jo darbai manęs nė kiek nepiktina. Chanui rezgant tą intrigą, ketinau tuoj pat palikti trobelę, tačiau likau dar trims dienoms, nes norėjau išgelbėti tave“.

„Meldžiu, būk mano dvasinis mokytojas, — maldavo mergina. — Paaiškink, kaip gyventi, ką turiu daryti šiame materialame pasaulyje, kad lengvesnis taptų gyvenimas?“

Haridasas atsakė: „Tučiuojau eik namo ir išdalink brahmanams (šventikams) visą savo turtą. Tuomet grįžk atgal ir amžinai būk Krišnos sąmonėje. Nuolatos kartok Harė Krišna maha-mantrą ir lenkis Tulasi medžiui. Laistyk jį ir melskis jam. Tuomet labai greitai Krišna suteiks tau prieglobstį prie Savo lotosinių pėdų“.

Taip pasakęs, Haridasą Thakura pakilo ir patraukė tolyn, be perstojo kartodamas šventus Viešpaties vardus.

Dvasinio mokytojo nurodymu ištvirkėlė išdalijo savo turtą vietiniams šventikams ir Haridasos pavyzdžiu ėmė kartoti Dievo vardus (300 tūkstančių kartų kasdien) bei garbinti Tulasi medį. Dieną naktį jos lūpose skambėjo Dievo vardai. Kukliai maitindamasi ir pasninkaudama, mergina nugalėjo savo jautimus, ir tuomet jos širdyje nubudo meilė Viešpačiui.

Taip paleistuvė tapo šventąja, ir garsas apie ją pasklido po visą žemę. Ji tikrai buvo didelė atsidavusi, todėl daug Viešpaties bhaktų lankė ją, ir visus juos stebino taurūs buvusios paleistuvės bruožai. Atmindami Haridasos Thakuros dvasios galybę, atsidavusieji lenkėsi jam.

Chanas Ramačandra Viešpaties valia greitai paliko šį pasaulį. Tuo tarpu Haridasa Thakura ir toliau klajojo, garsindamas Viešpaties vardo šlovę.

„Nors kartą be įžeidimo ištartas Viešpaties vardas išsklaido susikaupusius nuodėmių debesis. Jis kaip tekanti saulė tuoj pat išsklaido tamsą, kurioje tarsi giliame vandenyje skendi visas pasaulis“.

„Tebūnie pašlovintas Viešpaties vardas, nešantis laimę visam pasauliui!“ — dažnai sakydavo Haridasa Thakura.

Dabar kasmet tūkstančiai maldininkų aplanko Haridasos Thakuros samadhi-mauzoliejų. Jis, gi męs musulmonų šeimoje, tapo namačarja ir vienu iš didžiųjų Viešpaties atsidavusiųjų-šventųjų Indijos istorijoje.